«Три зозулі з поклоном» Гр. Тютюнника – це гімн вічному коханню. Твір 11 клас

У повісті «Климко» Григір Тютюнник описав своє воєнне дитинство, коли йому довелося пройти десятки кілометрів окупованою фашистами землею.

Творчий спадок Григора Тютюнника невеликий і вкладається в двотомник, який вийшов друком 1984 року. Це новели, оповідання, кілька повістей, але було в них стільки правди, що в Радянському Союзі письменника друкували неохоче й часто жорстоко критикували, що врешті-решт підштовхнуло митця до самогубства.

Темою багатьох своїх творів Григір Тютюнник обрав життя простих селян — безправних, затурканих, безпаспортних. Але то була рідна земля, куди можна було повернутися будь-якої миті. У селі жила його мама, там залишалося коріння батькового роду, саме там зберігаються цілющі джерела народної мудрості й моральної сили. Село, як рятівний острівець, зберігало традиції предків і лишалося чи не єдиним носієм рідної мови в центрі й на сході України. Твори Тютюнника кидали виклик системі, будили народну пам’ять про своє, вічне, а тому були вони кісткою в горлі тим, хто сито жив і спокійно спав. Письменник ніколи не йшов на жодні компроміси, ненавидів пристосуванців, казав правду у вічі, а тому мав безліч ворогів. «На кожного Авеля по три Каїни», — казав Тютюнник, характеризуючи атмосферу в тогочасному суспільстві, в якому бачив прірву між словом і ділом.

Новела «Три зозулі з поклоном» — це перлина української літератури. На мою думку, Тютюнник у творі використав розповіді матері про батька, запального й швидкого на гостре слово красеня Михайла Васильовича. Усе життя він працював теслею, косив сіно, працював у полі, але мріяв вступити до інституту і вчителювати. У 1937 році органи НКВС заарештували його й засудили до ув’язнення в сибірських таборах, де він і загинув. Михайло Васильович до самої загибелі регулярно писав додому листи, в яких примудрявся розповісти правду про своє життя в таборах.

На декількох друкованих рядках розгортається історія кохання без взаємності Марфи Яркової до Михайла, батька оповідача. Жінка одружена з чоловіком, якого не любить і не поважає. Без будь-якої надії на взаємність вона любить свого сусіда. Про це знає Софія, дружина Михайла, знають люди в селі, але ніхто не засуджує жінку, адже всі добре розуміють, що це велике почуття вона не може контролювати. У творі саме Софія характеризує душевний стан Марфи, і це викликає подив сина. Марфа заздалегідь відчувала, коли прийде лист від Михайла, кидала роботу й терпляче сиділа на поріжку пошти, чекаючи, коли вийде поштар. Звичайно ж, чоловік писав Софії, але Марфі було достатньо хоча б потримати той конвертик, пригорнути його до грудей, полити сльозами, відчути відбиток рук коханого і привіт, три зозулі з поклоном, що Михайло передавав сусідці. Тютюнник тонко, глибоко, переконливо говорить про почуття Марфи, і саме ці почуття рухають сюжет твору. Головним героєм виступає любов, а люди лише уособлюють, матеріалізують її. Життєві реалії відсунуто на задній план; автор змушує читача задуматися над вічними цінностями і труднощами людського буття. Нещаслива доля забрала коханого і в Марфи, і в Софії. Та чи життєві обставини і смерть змогли подолати любов? Усіх трьох єднає і це святе почуття, і страждання. Не випадково Тютюнник узяв епіграфом слова: «Любові всевишній присвячується», адже саме кохання стало мірилом цінності людини й людського життя.